

Ikt. sz.: KOB/62-2/2016.NM

Noma-4/2016. sz. ülés
(Noma-9/2014-2018. sz. ülés)

J e g y z ő k ö n y v

az Országgyűlés **Kulturális bizottsága Női Méltóságért Albizottságának**
2016. december 5-én, hétfőn 10 óra 37 perckor
az Országgyűlés Irodaháza V. emelet 569. számú tanácstermében
megtartott üléséről

Tartalomjegyzék

<i>Napirendi javaslat</i>	3
<i>Az ülés résztvevői</i>	4
<i>Az ülés megnyitása, a határozatképesség megállapítása, a napirendi javaslat elfogadása</i>	5
<i>A virtuális világ veszélyei, az internetes zaklatás</i>	
<i>a) Tájékoztatás a Hegyvidéki ONvédelmi Program eddigi tapasztalatairól</i>	
<i>b) Kulcs a net világához</i>	5
<i>a) Tájékoztatás a Hegyvidéki ONvédelmi Program eddigi tapasztalatairól</i>	5
<i>Pokorni Zoltán tájékoztatója</i>	5
<i>Szabó Krisztina tájékoztatója</i>	6
<i>Dr. Pócsik Ilona tájékoztatója</i>	8
<i>Pokorni Zoltán kiegészítése</i>	10
<i>Kérdések, hozzászólások</i>	11
<i>Válaszadás, reagálás</i>	13
<i>Egyebek</i>	16
<i>Elnöki tájékoztató</i>	16
<i>Visszatérés az 1. napirendi ponthoz</i>	16
<i>b) Kulcs a net világához</i>	16
<i>Dr. Báthory Zoltán tájékoztatója</i>	16
<i>Dr. Sziklay Júlia tájékoztatója</i>	17
<i>Az ülés berekesztése</i>	22

Napirendi javaslat

1. A virtuális világ veszélyei, az internetes zaklatás
 - a) Tájékoztatás a Hegyvidéki ONvédelmi program eddigi tapasztalatairól
Előadó:
Pokorni Zoltán polgármester
 - b) Kulcs a net világához
Előadó:
Dr. Sziklay Júlia, a Nemzeti Adatvédelmi és Információszabadság Hatóság főosztályvezetője
2. Egyebek

Az ülés résztvevői

Az albizottság részéről

Megjelent

Elnököl: **Dunai Mónika** (Fidesz), az albizottság elnöke
Ikotity István (LMP), a bizottság alelnöke
Simon Róbert Balázs (Fidesz)
Törő Gábor (Fidesz)
Dr. Vinnai Győző (Fidesz)

Helyettesítési megbízást adott

Dr. Hoffmann Rózsa (KDNP) Dunai Mónikának (Fidesz)

A bizottság titkársága részéről

Takács Gabriella, a bizottság munkatársa

Megjelentek

Hozzászólók

Pokorni Zoltán polgármester (Hegyvidéki Önkormányzat)
Szabó Krisztina kommunikációs vezető (Hegyvidéki Önkormányzat)
Dr. Pócsik Ilona médiaszakértő (Hegyvidéki Önkormányzat)
Dr. Sziklay Júlia főosztályvezető (Nemzeti Adatvédelmi és Információszabadság Hatóság)
Harangozó Gábor István országgyűlési képviselő (MSZP)
Dr. Báthory Zoltán parlamenti megbízott (Nemzeti Média- és Hírközlési Hatóság, elnöki kabinet)

(Az ülés kezdetének időpontja: 10 óra 37 perc)

Az ülés megnyitása, a határozatképeség megállapítása, a napirendi javaslat elfogadása

DUNAI MÓNKA (Fidesz), az albizottság elnöke, a továbbiakban ELNÖK: Tisztelettel köszöntöm a Női Méltóságért Albizottság mai ülésén megjelenteket. Tisztelettel köszöntöm az albizottság tagjain kívül két meghívott előadónkat, Pokorni Zoltánt, Hegyvidék polgármesterét és munkatársait, és szeretettel köszöntöm dr. Sziklay Júliát, a Nemzeti Adatvédelmi és Információszabadság Hatóság főosztályvezetőjét.

Nem udvariatlanságból mondtam először polgármester urat, hanem sorrendiségben, először a Hegyvidéki Önkormányzat előadásában fogjuk az ONvédelmi program ismertetőjét meghallgatni és megismerni, amelyet a Hegyvidéki Önkormányzat, azt gondolom, mintaként folytat, és érdemes lenne átvenni más kerületeknek, más önkormányzatoknak, más településeknek is.

A bizottság határozatképes.

Kérdezem, hogy a meghívóban szereplő napirendet az albizottság tagjai elfogadják-e. Kérem, kézfelemeléssel jelezzük! (Szavazás.) Az albizottság egyhangúlag elfogadta a napirendi javaslatot.

A virtuális világ veszélyei, az internetes zaklatás

a) Tájékoztatás a Hegyvidéki ONvédelmi Program eddigi tapasztalatairól

b) Kulcs a net világához

Az első napirendi pontot tehát akkor megnyitom. A virtuális veszélyei, az internetes zaklatás a téma. Az a) ponton belül tájékoztatást kapunk a hegyvidéki ONvédelmi program eddigi tapasztalatairól. Most átadom a szót Pokorni Zoltán polgármester úrnak. Köszöntöm, polgármester úr.

a) Tájékoztatás a Hegyvidéki ONvédelmi Program eddigi tapasztalatairól

Pokorni Zoltán tájékoztatója

POKORNI ZOLTÁN polgármester (Hegyvidéki Önkormányzat): Én is köszönöm, köszönjük a meghívást, azzal, hogy nagyon sok ilyen program van szerencsére, ez a sok közül az egyik. Mi rengeteget tanultunk a Péterfalvi Attila barátom által vezetett hivatal kiadványaiból, programjából, és nagyon jó, hogy itt együtt, sőt büszkeségre ad okot, hogy itt együtt szerepelünk, de az Edvi Péter által vezetett Gyermekmentő Szolgálatnak is nagyon jó anyagai vannak. Azt látom, hogy most ennek a digitális stratégiának, gyermekvédelmi programnak, ami szintén ezekben a hónapokban, ebben az évben látott napvilágot, ennek kifejezetten - a reneszánsz szót kerülném, de - szezonja van, tehát szerencsére egyre több program foglalkozik ezzel helyes módon és körültekintő módon.

Ha jól tudom, akkor ezt az albizottságot alapvetően a nőket ért erőszak, bántalmazás megelőzésének, kezelésének az intézményeként hozta létre a parlament, ilyen értelemben nagyon is helye van ennek a programnak, illetve ezeknek a kockázatoknak a bizottság előtt. Hozzáteve, hogy természetesen az internetes zaklatás, bántalmazás, erőszak, zsarolás és ennek ezeregy alete egyáltalán nem csak a nőket, lányokat fenyegeti, hanem ugyanilyen módon a fiúkat, a férfiakat is, és ez a

program sem tesz természetesen különbséget a nemek szerint, de mintegy új félelem, kihívás, fontos, hogy ezt lássuk.

Amit mi a Hegyvidéki Önkormányzatban szándékaink szerint csinálunk, az nem egy kampány, noha számos kampányeleme van, hanem egy olyan rutint próbálunk kialakítani az iskoláinkban, amit minden év augusztusának-szeptemberének meghatározott időpontjaiban, minden évben a beiskolázott gyerekekkel és a szüleikkel, illetve a pedagógusokkal végig akarunk csinálni. Talán a figyelemfelhívó kampány kivételével, ami az elején indokolt, de azután rutinszerűen nem kell a figyelmet felhívni minden év szeptemberében, azt elég egyszer. Tehát nem gondoljuk azt, hogy pontszerű hatással, egy kampányszerű impulzussal eredményt tudunk elérni, azt feltételezzük, hogy hosszú, tartós kialakított rutinokat érdemes csinálni. Azaz minden évben szeretnénk a pedagógusok számára meghirdetni és finanszírozni egy képzést - erről majd Pócsik Ilona beszél részletesebben -, minden évben szeretnénk a gimnazisták számára kialakítani egy úgynevezett kortársképzést, melynek a végén van egy mentori képzési program is, és minden évben a szülők bevonásával egy szülők akadémiaja típusú párbeszédet kezdeményezünk a Hegyvidéken a gyerekeiket taníttató szülők körében, és akkor reméljük azt, hogy ettől valamilyen javulás talán elérhető.

A munkánkat egy méréssel, kutatással kezdtük, itt Kósa Éva és László Miklós volt a segítségünkre, és természetesen próbáltuk összegyűjteni a föllelhető hazai és nemzetközi kutatásokat, és csináltunk egyet a saját területünkre. Ezeknek a kiemelkedő vagy fontosabb kutatási pontjait Krisztina fogja elmondani, Szabó Krisztina, a Hegyvidéki Önkormányzat kommunikációs vezetője. Amit én talán ebből az adatból kiemelnék: remélem, látjátok a táblázatokat, grafikonokat. A lényeg, hogy a legnagyobb problémát a vakságban látjuk, tehát abban, hogy nem érzékelik a problémát magát a szülők és a pedagógusok jelentős része, jóval alulértékelik a számszerűségét, a kiterjedtségét, mint maguk a diákok. Ezek önbevalláson alapuló kérdőívek voltak. Például hogy a gyerekek hány százaléka tévedt már pornóoldalra, ezt egy névtelen, önbevalló kérdéssoron megmondják, hogy 40-50 százalék körülbelül, s a szülőknél alig 5-10 százaléka feltételezi ezt a gyerekéről, az a fényes szemű csöppség hogy csinálhatna ilyet, dehogy, dehogy. Nagyjából ugyanez a különbség az összes többinél is. Tehát többszörös az eltérés nem a valóságtól, mert a valóságot nem tudjuk, hanem a gyerekek által föltárt kép - őszinteségi szorzóval osztunk vagy szorzunk -, illetve a szülők percepciója között; ez az egyik legfontosabb. Ezt részletesebben elmondja Krisztina, vágjunk is bele.

Szabó Krisztina tájékoztatója

SZABÓ KRISZTINA kommunikációs vezető (Hegyvidéki Önkormányzat): *(Mikrofon nélkül.)* Ahogy polgármester úr is elmondta, más a valóság és más, amit a szülők észlelnek. Ez abban is megnyilvánul, hogy más az, amitől a szülők félnek.

ELNÖK: Tisztelettel kérem szépen Szabó Krisztinát, hogy a mikrofonba beszéljen a jegyzőkönyv kedvéért. Nagyon szépen köszönjük, és elnézést kérek, hogy félbeszakítottam.

SZABÓ KRISZTINA (Hegyvidéki Önkormányzat): Köszönöm. *(Elindul a vetített számítógépes prezentáció.)*

Amit még tapasztaltunk a kutatások során, hogy óriási a generációs szakadék az online média- és eszközhasználatban a szülők és a gyerekek között. Ez nyilván senkinek nem újdonság, hogy már egy-két év fejlődése is olyan technikai fejlesztéseket hoz a mai világban, amiket a gyerekek rutinszerűen kezelnek, mi szülők

pedig kullogunk utánunk. Mivel a pedagógusokat is kérdeztük, nyilvánvaló volt, hogy a pedagógusok esetében sincs kialakult gyakorlat, megfelelő szabályrendszer a megelőzésre, a problémák kezelésére. Alapvetően, amivel a pedagógusok rendelkeznek, azok inkább technikai ismeretek. Ami pedig a gyerekeknél nagyon kiemelendő, az egyrészt a használati idő. Tehát megdöbbentő az, hogy általában 4 órát, átlagosan 4 órát töltenek az internet vagy legalábbis a mobiltelefonok világában, gyakorlatilag ott élik az életük egy jelentős részét. Erről azért nehéz pontos adatot mondani, mert kérdés, hogy mit tekint a gyerek használati időnek, mert sok esetben akkor is be van kapcsolva a telefonja, amikor éppen mást csinál, olvas, tévét néz, beszélget a szüleivel, de közben azért chatel, közben sms-eket küld, tehát tulajdonképpen pluszban hozzájön ez az idő.

A kritikus veszélyek - ugyanúgy, ahogy a nemzetközi gyakorlatban is - az interneten a következők: zaklatás, fenyegetés, a személyes adatok nem megfelelő kezelése, szexuális tartalmú üzenetek, illetve a közösségi kommunikáció során a kihagyás, a kizárás, a kiközösítés. Nagyon kritikus a gyerekeknek ilyen szempontból a tudásszintje ezzel kapcsolatban, illetve a megelőzés hiánya, és ami szintén tapasztalat, hogy nem nagyon mernek kihez fordulni, tehát a segítségkérés baj esetén nagyon hiányos, nem megfelelő.

Itt mutatnék néhány táblázatot, ahol összehasonlítjuk azt, hogy mi a szülői percepció és mi az, amit a gyerekek bevallottak. Van egy ilyen kérdés, hogy előfordult-e az interneten, hogy találkozott valakivel, akit csak ott ismert meg, tehát soha előtte nem látta, az interneten ismerte meg. A szülők legfeljebb 6 százaléka gondolja úgy, hogy a gyerekük idegennel találkozott, s a valóságban a gyerekek 21 százaléka mondta. Tehát minden 5. gyerek találkozik vadidegen emberrel az internetes ismerkedés alapján.

A pornográf, szexuális tartalomnál a szülők 16 százaléka sejt, hogy ilyenrel a gyereke találkozott, a gyerekek 39 százaléka mondta, és ennél a valóság nyilván nagyobb vagy több. Ami nagyon megdöbbentő, hogy a „Szexuális tartalmú ajánlatot kapott-e a gyereke?” kérdésnél a szülők mindössze 2 százaléka gondolja, hogy ilyen előfordult, a gyerekek 15 százaléknál ez a bevallás szerint már megtörtént.

Fenyegették-e, zaklatták-e, agresszív üzeneteket kapott-e? Erre a kérdésre a gyerekek 30 százaléka mondta, hogy megtörtént velük. Itt a szülők már egy kicsit közelebb állnak a valósághoz a 21 százalékkal, de még mindig másfélszeres tulajdonképpen a különbség a gyerekek és a szülők észlelése között. Amit még kiemelnénk, az az, hogy ő maga durva, zaklató üzenetet küldött-e, mert - hogy polgármester urat idézzem - sok szülő nem gondolja a csillogó szemű, ártatlan gyerekeről, hogy ő ilyesmire képes. Sajnos sokszor belelovallják egymást is a gyerekek, és míg a szülők 3 százaléka gondolja azt, hogy a saját gyermeke zaklatott mást vagy agresszív, durva üzeneteket küldött, addig a valóságban minden 5. gyermek megtette már ezt.

Nem mennék bele nagyon a részletekbe, mert egyébként a honlapunkon a teljes kutatási eredmény elérhető, ebben a kis összefoglalóban is benne van a honlapcím, illetve hogy hol található meg a kutatási eredmények mind a szülők, mind a gyerekek, mind a pedagógusok esetében. Ezek alapján és a nemzetközi tapasztalatok alapján, amik egyébként nagyon összecsengtek, gondoltuk át, hogy mit is szeretnénk tenni.

Fő célkitűzéseink voltak: elsősorban a figyelem felhívása a problémára, a következő a szülők, pedagógusok tájékoztatása és képzése, egyrészt azért, hogy felismerjék a problémát, azt, hogy hogyan lehet elkerülni a problémát, illetve a kialakult fenyegetettség esetén adott esetekben, a meglévő esetek kezelésére mit tudunk mi tenni azért, hogy a szülők tulajdonképpen valamiféle eszközt kapjanak.

Nyilvánvalóan a végső cél a fiatalok tudatos média- és közösségi médiahasználatra való nevelése.

Egy figyelemfelkeltő kommunikációval kezdtük a munkát. Kültéri installációkkal próbáltunk meg először meghökkentő odafigyelést generálni. Kitéttünk egy eltűnt gyerekek falát, és cukros bácsi, adattolvaj figurával szintén próbáltuk a problémára szintén felhívni a figyelmet. Szórólapoztunk úgynevezett eltűnt gyerekekről, mert úgy gondoltuk, hogy a gyerekek nem csak akkor tűnnek el, ha fizikailag eltűnnek, hanem amikor lehet, hogy a szomszéd szobában ül, de a szülőnek fogalma sincs róla, hogy az interneten éppen merre kalandozik, mit csinál, milyen oldalakat néz, mi történik vele, zaklatják-e, ott is tulajdonképpen eltűnik a szemünk elől, a hatósugarunkból.

Klasszikus kommunikációs eszközöket is használtunk: outdoor kampány, utcai plakátokat, city posztereket, molinókat oktatási és kulturális intézményeinken, tájékoztató leafleteket az intézményekben és az iskolákban - ebből is hoztam, majd ezt is körbeadom -, illetve próbáltunk minél több sajtómegjelenést, PR-cikkeket megjelentetni különböző sajtóorgánumban, illetve internetes hirdetések is eszközöltünk. Itt egy pár fotóval illusztrálnám azt, amit az előbb összefoglaltam. Ez az eltűnt gyerekek fala; volt egy nyitó sajtótájékoztatónk, itt látható a cukros bácsi. Ez a „Neteznél-e velem?” Ingyen wifit ajánlottunk, és azok, akik fölmentek erre az ingyen wifi oldalra, akkor tulajdonképpen a hop12.hu honlapra jutottak, amit a kampány során hoztunk létre. Utcái plakátok, a villamosreklámok, a molinók és a szórólapp, és akkor elérkeztünk a második eszközünkhöz, a pedagógusképzéshez, melyről Pócsik Ilona mondana pár szót a médiahasználatról.

Dr. Pócsik Ilona tájékoztatója

DR. PÓCSIK ILONA médiaszakértő (Hegyvidéki Önkormányzat): Egyrészt köszönjük a meghívást. Számunkra rendkívül megtisztelő és lelkesítő feladat volt részt venni ebben a programban. Gyakorlatilag el kell mondjam, hogy mi 10 éve foglalkozunk médiaértéssel, médiatudatossággal a gyerekvédelem szempontjából, de ez az első olyan alkalom és lehetőség, amikor ezt a témát ilyen koncentráltan, ennyire célzottan, és érzésem szerint nagyon hatékonyan felkarolta egy önkormányzat, figyelemmel arra, hogy mennyire fontos a felvilágosítás, különösen a mostani digitális korban. Mind a három olyan célcsoport meg lett szólítva, amelyik ebben a témában rendkívül fontos, és ezen belül talán az egyik legfontosabbnak tartom - természetesen a szülők mellett - a pedagógusokat, hiszen a pedagógusok és az iskola az egyik leghatékonyabb kommunikációs csatorna ahhoz, hogy eljuttassuk azokat a fontos információkat, amelyeket a szülőkhöz el akarunk juttatni.

Nemcsak kampányok kellene, hanem kifejezett, nagyon jó ismeretterjesztés. A mi programunkat, egy 60 órás akkreditált továbbképzési programot az Oktatási Hivatal 2014-ben akkreditálta. Gyakorlatilag médiaértéssel, médiaműveltséggel indult, és kifejezetten, koncentráltan a digitális világ, a digitális veszélyek kerültek a középpontba, haladva azzal a fajta kihívással, amellyel az elmúlt években szembesültünk, hogy valójában az internet mindennapi része lett az életünknek, és az internetes kultúránk bizonyos értelemben elmaradt ettől, és sajnálatos módon az a fajta segítség, amit a pedagógusok is elvárnak, és kellene, hogy kapjanak - hiszen oktatásuk során ezzel az új médiával annak idején nem biztos, hogy találkoztak -, ezt mindenképpen meg kell adni, mert a pedagógusok ebben az első helyen vannak, hogy őket segítsük az információkkal.

Ehhez kaptuk meg mi azt a lehetőséget, hogy az önkormányzat támogatásával ezt a 60 órás akkreditált tanfolyamot elindíthattuk az MTVA helyszínén, tehát fenn, a Naphegy téren 24 pedagógus részvételével. A megosztás az elmélet és a gyakorlat

között értelemszerűen a gyakorlat irányába ment, de itt az alapokat, az elméleti résznél az alapokat a médiaműveltség és médiaismeret, tehát a digitális írástudás jelentette, hiszen a veszélyek felismerése feltételezi azt, hogy rendelkezik valamilyenfajta médiaműveltséggel is. Tehát nem elegendő az informatikai tudás, nem elegendő, hogy tudjuk, mit állítunk be, kell tudnunk, hogy miből erednek ezek a veszélyek. A veszélyeken abszolút végigmentünk az oktatás során, ehhez maximálisan biztosítva volt minden, tehát a filmekről kezdve, az interaktív beszélgetéseken át szakemberek részvételével zajlott a tanfolyam 10 alkalommal, ebből fele részben munka után jöttek a pedagógusok, fele részben délután, az esti órákig tartóan.

Meg kell mondjam, hogy ilyen lelkesedést, mint amit ez kiváltott részükről, hogy mennyire befogadókészek a pedagógusok, és ezen beszélgetések kapcsán őszintén elmondták azt, hogy igen, ott vannak a mindennapi életben ezek a veszélyek, és igenis kell hogy tudják azt, hogy hogyan és milyen formában tudják ezeket kezelni, hogyan és milyen formában kell hogy beszéljenek a gyerekekkel, és milyenfajta módszereket kell hogy alkalmazzunk.

Tehát megerősítve mindazt az ismereteket, illetve a stratégiai anyagok, amelyek megjelentek, hogy a pedagógus továbbképzés az egyik legfontosabb kihívás és legfontosabb feladat, és fontos, hogy ma már ne kerüljenek ki olyan pedagógusok az oktatásból, akik ilyenfajta ismeretekkel nem rendelkeznek. Ezt a célt szolgálja az akkreditált képzésünk, a napokban fogjuk átadni a tanúsítványokat. Most már elmondható az, hogy ezáltal itt, ebben a kerületben szeretnénk, hogy ha visszatérnek az iskolákba, majdnem mint médiacoach-ként, vállaljanak olyan többletszerepet is, hogy pedagógustársaiknak is adják át az információkat, a diákoknak is, és az anyagaink segítségével pedig szülői értekezletek formájában jussanak el ezek az információk a szülőkhöz.

Köszönöm szépen, és visszaadom a szót Szabó Krisztinának.

SZABÓ KRISZTINA kommunikációs vezető (Hegyvidéki Önkormányzat): Tehát a harmadik lábunk a kommunikációs kampány során a szülők megcélzása volt, itt szülői akadémiát indítottunk el. Ebben az őszi időszakban 3 megközelítésben próbáltuk a szülőket képezni: az egyik „Az internet sötét oldala” elnevezésű kerekasztal-beszélgetés volt, ahol pszichológusokat hívtunk meg, ismert szakembereket, hogy a probléma pszichológiai megközelítését elemezzük. Prof. dr. Kósa Éva pszichológus egyetemi tanárt hívtuk meg, Tari Annamáriát, Parti Katalint, és ismert embereket is igyekeztünk bevonni a kampányba, hogy ők mint magánszemélyek is elmondják a saját tapasztalataikat, s a szülőknek utána lehetőségük volt beszélgetni, kérdezni.

A második ilyen akadémia a „Digitális tolvajok” elnevezést kapta, itt az adatvédelem állt inkább a fókuszban Péterfalvi Attila vezetésével. A harmadik szülői akadémia pedig gyakorlati informatikaóra volt szülőknek. Ezt három részre osztottuk, mert ezt inkább kiscsoportos foglalkozásokban lehet csinálni, ahol a szülők konkrétan tableteket kapnak, kipróbálhatják, s a Facebook-beállításoktól kezdve a szűrőprogramok letöltésén keresztül egy csomó hasznos információt kaptak. A Telekom munkatársai vettek ebben részt, ez az ő támogatásukkal zajlik. Még egy ilyen programunk lesz december 7-én. Itt van néhány fotó erről.

Megint visszaadnám a szót egy kicsit Icának, mert a negyedik lábunk pedig a kortársképzés.

DR. PÓCSIK ILONA médiaszakértő (Hegyvidéki Önkormányzat): Ez talán a legújabb terület és talán az egyik legfontosabb, hiszen valamennyien tudjuk, hogy a gyerekek az információt a nagytestvértől sokkal inkább, jobban elfogadják, mint a

szülőktől vagy a pedagógusoktól. Ez a felismerés már számos szakirodalomban is megjelent, hogy hogyan és milyen formában tudunk eljutni oda, hogy a kortárs segítséget adjon a fiatalabb társának. Tehát ezt a célt szolgálja ez a programunk, ami valójában bizonyos kísérlet. Biztos vagyok benne, hogy nagyon sok tapasztalatot fogunk tudni szerezni, amit a gyakorlatban utána majd érvényesíteni fogunk.

Tehát célunk az, hogy a középiskolásokhoz eljussunk, bizonyos elmélet és gyakorlat, és azt követően azt szeretnénk elérni, hogy ezek közül a középiskolások közül legyenek önként vállalkozók és önként jelentkezők, akiket továbbképeznénk, akik majd az általános iskolákba elmennek és úgynevezett közösségi, közszolgálati munka keretében, főlvállalva ezt a nemes feladatot, segítenek társaiknak. Most már túl vagyunk két napon, tehát friss információval szolgálhatok. Gyakorlatilag a 20 osztályból - mert 20 osztályba fogunk eljutni - most 3 osztályban voltunk, általában egy osztály mintegy 35 főt jelent, tehát ha szorzunk-osztunk, akkor ez azt jelenti, hogy 20 osztály több mint 700 középiskolásához fogunk tudni eljutni.

Meg kell mondjam, jó érzéssel tölt el, hogy most már általában osztályonként 5-6 fő az önként jelentkező, és kérték, hogy hadd gondolkodjanak még, és még vissza szeretnének térni rá. Tehát úgy néz ki, hogy lesznek önként vállalkozóink, ami nagyon-nagyon fontos lesz. Itt majd próbálunk segítséget kapni azoktól a pedagógusoktól is az általános iskolai tevékenységünk során, akik már részt vettek az akkreditált képzésen, illetve majdan azoktól az osztályfőnököktől, akik ismerik a gyermekeiket, és gyakorlatilag eljutunk majd azokhoz a fiatalokhoz - a 9 évesektől kezdve, akik ugyancsak veszélyeztetettek -, és esetleg egy év múlva be fogunk tudni számolni arról, hogy rendben sikerült ez a kísérletünk. Köszönöm szépen.

SZABÓ KRISZTINA kommunikációs vezető (Hegyvidéki Önkormányzat): Még annyit tennék ehhez hozzá, hogy mint említettem, van egy hop12.hu elnevezésű honlapunk, ahol szintén egyrészt a kampányról is olvashatnak, másrészt a szülők, a gyerekek, a pedagógusok hasznos tanácsokat találhatnak itt, illetve ide tettük föl azokat a kisfilmeket, amiket szeretnénk most megmutatni. Remélem, hogy sikerül levetíteni. *(Elindul az animációs oktatóvideók vetítése: „Zaklatás”; „Sexting, grooming”; „Adatvédelem”).*

Pokorni Zoltán kiegészítése

POKORNI ZOLTÁN polgármester (Hegyvidéki Önkormányzat): Most osztjuk ki akkor a papírokat. *(Megtörténik.)*

Én a lényegét abban a mondatban foglalnám össze, amit ez a kisfilm is mondott, hogy beszéljessen gyermekével. Tehát általában két hibát lehet elkövetni, két irányban lehet elszúrni: az egyik, hogy lényegében nem létezőnek tekintjük a problémát, részben azért, mert tartunk tőle, nem ismerjük, nem érezzük otthon ebben magunkat. Ez valószínűleg a szülők és a pedagógusok jelentős részére igaz, hogy hárítják, tolják el, hogy államtitkár úr, ez csak egy fölfújtt lufi. Ebben igazuk is van természetesen, hogy egy kicsit föl van fújva, kicsit misztifikált ez a dolog, és itt a legfontosabb teendő ezeken a képzéseken, megnyugtatni a szülőket és a pedagógusokat, hogy nem kell, hogy annyira értsék a technikát, mint a gyerekeik értik, ők sose fogják annyira érteni, mindig előttük lesznek a gyerekek egy lépéssel. A feladat az, hogy az az önbizalom bennük legyen, és lehet, hogy ők nem ismerik a legújabb applikációkat, de mégiscsak 25-30 évvel több élettapasztalatuk van, és erre kell támaszkodni, erre a megbízható, józan észre ebben a világban is.

A másik szélsőség, amelyik túlértékeli ezt a dolgot. Van egy pszichológus barátom, aki már a gyerekek agyának kóros károsodását vizionálja a klikkelések hatására, hogy bizonyos agylebenyek máshogyan alakulnak, máshogyan működnek,

és ő erre mérget vesz, hogy így van. Én csitítom őt, azt szoktam mondani, Gábor, nem biztos, hogy az evolúció ilyen gyorsan működik, ilyen gyorsan hat, de mondjuk, pedagóguskörben nehéz eldönteni, hogy a lányöltözőben készített mobiltelefonos kép csak egy diákhülyeség, vagy pedig 3-5 évig büntetendő Btk.-s tényállás. És hogy a tanárok ezt jól lőjék be adott esetben, az nem jogi probléma, hanem egy kultúra kérdése, hogy legyen közös nyelvünk, legyen közös kultúránk ezeknek az ügyeknek a mérlegelésére, a szülőnek, pedagógusnak és a hatóságnak. Ma nincsen, és ma két véglet között vagyunk, a szőnyeg alá söprés meg azonnal bíróság elé rángatás között. Egyik se jó, s e kettő között csak egy ilyen közös kultúra tudja beállítani a jó mérleget vagy a jó egyensúlyt. Ehhez idő kell és energia kell. Szerintem mi ezt csináljuk, ezt az időt és energiát szánjuk rá, s ha valaki ezt teszi, akkor hasonlóan jó eredményre fog jutni.

Még egyszer, egyébként jól állunk, az országban rengeteg ilyen program van, láthatóan nagy az érdeklődés a szülők, a pedagógusok, a polgármesterek részéről, és a kormány is nagy erővel támogatja ennek a kérdésnek a napirenden tartását. Tehát nagy teendő a figyelemfelhívással szerintem nincsen, ezeket a gyakorlatokat kell, amennyire lehet, tolmácsolni, közvetíteni. Ennyi.

Kérdések, hozzászólások

ELNÖK: Köszönjük szépen polgármester úrnak és munkatársainak, dr. Pócsik Ilonának és Szabó Krisztinának az előadását. Valóban, ahogy elhangzott, az Országgyűlés azokat a jogszabályi kereteket tudja biztosítani, amelyek szükségesek ahhoz, hogy ezeket a zaklatásokat jogi úton megakadályozzuk, illetve a retorziót alkalmazhassuk, és persze anyagi segítséget tudunk hozzá nyújtani. Igazán akkor fog működni egy ilyen program, ha egy-egy helyi közösség vállalja azt, hogy a jogszabályok kereteire felhívja a figyelmet, mintegy misszióként egy tájékoztató, felvilágosító, szervező feladatot vállal magára, mint ahogyan ezt a Hegyvidéki Önkormányzat tette és teszi.

Magam is azt a mondatot emeltem ki magamnak, amit Pokorni Zoltán elmondott, és én is központi gondolatának gondolom, hogy beszéljessen a gyermekével. Tehát ha ezt az egy dolgot eljuttatjuk a szülőkhöz, hogy beszéljessenek a gyermekükkel, akkor az mindennek az alfája és az ómegája, mert ha nem beszélgetünk a gyermekkel, akkor nem fog kiderülni, hogy mitől szorong, milyen üzenetet kapott, mit látott, ki hívta, hova hívta és mit csinált a gyermekkel. Ha ezt az egy dolgot eljuttatják a hegyvidékiekhez, és mi itt az albizottság keretén belül az ország nyilvánosságához, akkor azt gondolom, hogy már sokat tudunk tenni azért, hogy a gyermekek és a szülők közötti harmónia és kapcsolat és bizalom felerősödhessen ott, ahol ez nem volt meg egyébként.

Nagyon-nagyon előremutató és nagyon örömteli volt számomra, és mi is az albizottságban ezt az elvet képviseljük, hogy nem tesznek különbséget az internetes zaklatás, erőszak, a virtuális erőszak témáján belül a nemek között és az életkorok között sem. Valóban mi is azt mondjuk az albizottságban, hogy mindenféle erőszak ellen kell küzdeni. Az tény viszont, hogy a nőket és a gyermekeket sokkal több ilyen jellegű erőszak éri, ha a statisztikai adatokat vizsgáljuk.

Szeretnék kérdezni is, hogy ezeket a videókat hol lehet megtekinteni a honlapon kívül. A honlapról nyilván mindenki tájékozódhat, de ezeket a helyi televízióban vagy az iskolákban, osztályfőnöki órákon vagy a szülők akadémiáján rendszeresen sugározzák-e? Azt is szeretném kérni, hogy ha úgy gondolják a program megvalósítása során, hogy valamelyik ponton, akár most, akár a jövőben a magyarországi jogszabályi kereteket kell némileg változtatni, akkor ezen észrevételeikre, információjukra és javaslataikra nyitottak vagyunk, és kérjük, hogy

ezeket juttassák el majd ide az albizottságunkhoz. Hiszen megdöbbentő volt - én egy számadatot írtam ki -, hogy általában a kétszerese annak, amit a szülők, és amit a gyermekek tapasztalnak az internetes zaklatás közben, tehát a szülők sokkal kevésbé gondolják, hogy kitett az ő gyermekük vagy elkövető a gyermekük. Az a másik arány, a 2 százalékos, 15 százalékos arány nagyon megdöbbentő volt, hogy kapott-e szexuális zaklató ajánlatot a gyermek, amire a szülők azt mondták, hogy alig, tehát 2 százalék, ha jól írtam föl, a gyermekek bevallása szerint pedig ez ennek több mint a hétszerese, 15 százalék.

Azt gondolom, hogy erre oda kell figyelni, és ahol csak tudjuk, el kell hogy mondjuk, ugyanis ez az a generáció talán ma Magyarországon, ahol a legnagyobb a szakadék a gyermekek és a mai 30-40-es korosztály digitális internettudása és felhasználói szintje között, ezért itt nagyon-nagyon sok a tennivaló. Nyilván 10-20 év múlva, amikor ezek a gyermekek felnőttek lesznek, mivel ők már ebben nőttek fel, ők valószínűleg a veszélyeit is jól fogják tudni, és ők már fogják tudni a gyermekeiket erre figyelmeztetni, de ma itt hatalmas a feladata az államnak is és az önkormányzatoknak is, illetve azoknak a civil szervezeteknek, akik figyelemmel kísérik ezt a témát, és reméljük, mivel itt is vannak jó néhányan a civil szervezetek részéről, az ő együttműködésüket és további tevékenységüket is kérjük, illetve köszönjük is.

Ha lehet, most is összegyűjtenénk a kérdéseket, észrevételeket és utána adnám meg a szót a válaszadásra.

(Jelzésre:) Dr. Vinnai Győző képviselőtársamé a szó.

DR. VINNAI GYŐZŐ (Fidesz): Köszönöm a szót, elnök asszony. Bevezetőként szeretném felhívni a figyelmet, hogy az albizottság férfi tagjai hiánytalanul jelen vannak a bizottság ülésén.

Két témára irányítanám rá a figyelmet. Az egyik az, hogy szeretnék gratulálni ehhez a programhoz, mert én magam nem nagyon ismerek olyan önkormányzatot, pedig elég sok önkormányzat van a választókerületemben, aki ilyen komolyan veszi ezt. El kell indulni, propagálni kell, hogy minél több önkormányzat, civil szervezet felismerje, hogy milyen veszélyeknek vannak kitéve gyermekeink az internetes zaklatás terén vagy az internet világában.

Talán még egy megjegyzésem lenne azzal kapcsolatban, hogy beszéljünk a gyerekekkel. 9 év van a gyerekek között, 29 és 21 évesek, de most egy picit visszább mehetünk időben a középiskolába vagy az általános iskolába, és nekem az a tapasztalatom, hogy óriási szakadék van már közöttük, ami az internetes világot illeti, és beszélgetni se ugyanúgy tudok velük. Tehát a fiatalabbal, aki most egyetemista, már nehezebb beszélgetni, mert mindig a kezében van a telefon, mindig az internet előtt ül. Most a használati időt nem tudom megmondani, hogy 4 óra, 6 óra vagy 8 óra, de nagyon sok az én véleményem szerint. Ő nagyon ért mindent, és tulajdonképpen már azokat a felnőtteket kritizálja is, mint például engem, ha egy nyomtatott könyvet vagy mondjuk egy rádióújságot - hogy ilyen semleges legyek - a kezembe veszek, ő azt mondja erre, hogy micsoda dolog ez, ezt máshol, az interneten kell megnézni, tehát sokkal gyorsabban is tájékozódna az internet világában. Tehát én erre hívnám fel a figyelmet, hogy az egy nagyon lényeges pont, hogy beszéljünk a gyerekekkel, mert ha tudunk beszélgetni, akkor megismerjük a problémáit, az örömeit, közösen is tudunk gondolkodni, megértjük egymást, közösen tudunk gondolkodni a jövőről. Ez viszont nem könnyű, főleg a Z-generációval, vagy nem tudom, már hol tartunk éppen, de a Z-generáció biztosan itt van. Tehát ez nem könnyű dolog, de el kell indulni, propagálni kell, és én azt gondolom, hogy ez nem kap kellő figyelmet, tehát ezen lehet még erősíteni.

A másik: azt szeretném konkrétan megkérdezni, hogy a pedagógusok és a szülők részéről - hallom, hogy most már a pedagógusok tanúsítvány előtt állnak, tehát a képzésnek tulajdonképpen már majdnem vége van vagy vége van - mi a visszajelzés. Ismerve a pedagógustársadalmat, fontos a képzés, a továbbképzés, de az az igazán jó képzés, amikor ők is felismerik ennek a fontosságát, tehát nem kötelezően előírt képzésre jönnek, nem kényszerből jönnek, mert pontot kell gyűjteni, ki kell pipálni, hanem felismerik ennek a képzésnek a fontosságát. Tehát magyarul, a kérdésem az, hogy milyen a pedagógusok részéről a visszajelzés ezen a területen.

ELNÖK: Köszönöm szépen. Kérdezem, hogy van-e még kérdés, illetve hozzászólási szándék. *(Jelzésre:)* Egyébként én magam is köszönöm az albizottság férfi tagjainak a jelenlétet. Négy férfiből, négy nőből áll az albizottság, és azon túl, hogy frakcióülések és egyéb programok vannak már most, a délelőtti folyamán is, mind a négy férfi tagunk jelen volt, sőt itt van még egy ötödik férfi, akinek éppen megadom a szót, Harangozó Gábor is megtisztelte jelenlétével a témát és az albizottságot.

Kérdezem az albizottság tagjait, hogy adunk-e szót Harangozó Gábornak. *(Szavazás.)* Egyhangúlag támogattuk. Köszönöm szépen. Akkor öné a szó.

HARANGOZÓ GÁBOR ISTVÁN (MSZP): Köszönöm szépen.

Szeretném megköszönni az előadást és azt a munkát, amit a kerületben végeznek. Azért is vagyok itt, mert 3 gyerekes apukaként, akinek egyébként a XII. kerületben nevelkednek a gyerekei, kifejezetten fontosnak tartom, hogy erről a témáról beszéljünk, és hogy vegyük végig azt, hogy mit lehet tenni, hiszen ami a XII. kerületben van, az egy nagyon példamutató dolog, de ha körbenézünk az országban, akkor sajnos azt kell lássuk, hogy ez szinte egyedülálló, vagy azt hiszem, hogy egyedülálló. Ha fölme gyünk az internetre - egy picit próbáltam utánanézni a dolgoknak -, magyar nyelvű anyagokat és ilyen kompletten összerakott dolgokat a XII. kerületnek ezen a honlapján lehet találni, és azonkívül nem nagyon van ilyen.

Elhangzott egy nagyon fontos mondat, hogy olyan pedagógusok ne kerüljenek ki az oktatási rendszerből, akik nem rendelkeznek médiaműveltséggel. Legjobb tudomásom szerint ez ma még nincs így. Ha 2014 óta van egy akkreditált pedagógusképzés, akkor szerintem nagyon fontos lenne, hogy ez a képzés legyen része a mindenkori pedagógusképzésnek, és valóban ne kerülhessenek ki pedagógusok úgy az oktatási rendszerből, hogy nem ismerik ezt a problémát. Ahhoz - ahogy polgármester úr is mondta -, hogy legyen közös kultúra, ahhoz, hogy megfelelően lehessen mérlegelni az internetről ránk leselkedő veszélyeket, tényleg nagyon sok időre van szükség, és nagyon sokat kell ezen dolgozni, hogy mind a gyerekek, mind a szülők ismerjék ezeket a problémákat, fölismerjék ezeket a problémákat, és legyenek tisztában vele. Ezért azt hiszem, hogy komoly kormányzati erőfeszítésekre is szükség lenne még, hogy ne egy önkormányzaton múljon az, hogy megfinanszírozza-e, hogy beviszi-e a saját képzésébe, hanem ez egy kiemelt állami feladat kell hogy legyen a jövőben. Köszönöm szépen.

ELNÖK: Köszönöm szépen. Van-e még hozzászólási szándék? *(Nincs jelzés.)* Amennyiben nincs, akkor megadom Pokorni Zoltán polgármester úrnak a szót.

Válaszadás, reagálás

POKORNI ZOLTÁN polgármester: Köszönöm. Jól esnek a dicsérő szavak, annak vesszük őket.

A kisfilmek most a pedagógusképzésben, a kortársképzésben használatnak, egyébként nem vetíti őket folyamatosan a Hegyvidék Tévé, tehát a kampányban igen, a honlapon toljuk őket, de nincsenek a Hegyvidékre specializálva, tehát elviheti bárki és letöltheti. Van egy partnerünk, az ACG Reklámügynökség, amelyik társadalmi munkában gyártja nekünk ezeket, majd velük azért meg kell beszélni, hogy ezt hogyan tudjuk átadni, de szerintem ennek nincs akadálya, hogy átadjuk bárki másnak, aki a körzetében a polgármestereket akarja nyaggatni, hogy miért nem toljátok ezt a programot ti is, tehát mi szíveseken odaadjuk ezeket.

A Hegyvidéki Önkormányzat több dologba vágott bele az elmúlt években, ami aztán országosan elterjedt. Tíz éve, amikor én ott polgármester lettem, akkor elkezdtek a határon túli osztálykirándulások rendjét, hogy minden gyerek menjen, s ma már egy országos program része. Ugyanígy a mindennapos testnevelés is ma már egy törvényi előírás. A szociális munkát ott kezdtük a kerületben, számos egyházi és alapítványi iskola csinálta korábban, önkormányzati keretek között, azt hiszem, mi kezdtük el, aztán ma már ez is országosan elterjedt, kötelező. Bár ezen mindig volt vitám, hogy kötelezővé tegyünk-e az önkéntes munkát, de elfogadtam, hogy ez így alakult. Bízunk abban, hogy ezek a kezdeményezések előbb vagy utóbb országosan elterjednek, és részben ezért is vagyunk itt, hogy ezt elősegítsük.

Amit említettél, hogy a pedagógusképzés átalakításánál erre szükség van, tehát a médiaismeret, a digitális információszerezés a digitális világban, az új típusú információszerezés és -kezelés, hogy ezek hogyan épüljenek be a tanárképzésbe, tanártovábbképzésbe, ez megvan. A volt államtitkárunk, Czunyiné Bertalan Judit pástorolja vagy felügyeli ezt a digitális oktatási stratégiát, ott nagyon szépen le van ez írva. Hogy valósággá is válik-e, azért az részben a tanárképző intézményeken múlik. Tehát kormányzati papírokból nincs hiány, több is van, azok nagyon szépek, a gyakorlattal kapcsolatban nincs ilyen információ, hogy ez hogyan működik. Például az Oktatási bizottság kérhet egy ilyen kimutatást a tárcától, a pedagógusképző intézményektől, hogy ezek a szép célok, szép elképzelések vajon hogyan vagy milyen módon öltöttek testet. Általában a tapasztalat az, hogy a programok, a tantervek nagyon jók, a valóságot kell inkább vizsgálni, hogy ott mi folyik. Tehát szerintem nem kell újabb program, az mind rendben van.

Ugyanez a kérdés, hogy kell-e jogszabályokat módosítani, gondolkodunk rajta, a felajánlást köszönjük, törjük rajta a fejünket, de itt is inkább az a tapasztalat, hogy a Nemzeti alaptanterv nagyon szép, ezek mind benne vannak, amikről itt mi beszélünk, ugyanakkor a valóság, a gyakorlat még nem tart itt. Itt például fontos lenne, hogy ha a bizottság tenni akar valamit, akkor a KLIK-et irányító helyettes államtitkár figyelmét felhívni, Pölöskei Anca figyelmét föl hívni arra, hogy támogató környezet, vezetői klíma kell ahhoz, hogy az iskolák erre merjenek időt és energiát szánni, tehát a túrtól a támogatott kategóriába kell átkerülnie, és akkor ez jó, akkor ez megjelenik.

A pedagógusok önként vesznek részt ezeken a képzéseken, mi finanszírozzuk, tehát ennyiben támogatjuk. Valóban egy kényszer, pontszámot, kreditpontokat kell 3 vagy 5 éven belül (*Közbeszólások: 5 éven belül.*), az 5 éves ciklusok alatt összegyűjteni, tehát ez a finom kényszer ott van, de nem kényszer, hogy ezt válassza. Ha egy önkormányzat finanszírozza, akkor ezt választja. Ennyi belefér, tehát ennyit megengedhetünk magunknak, hogy ezt tegyünk.

A gyerekeknél az alapprogramban való részvétel kötelező, az önkéntes mentori munkában való részvétel nyilvánvalóan nem. Nem is lenne ez helyes, és ott valóban kiemelkedő képességek, kommunikációs képességek kellene ahhoz, hogy egy gimnazista, mondjuk 10-12 éves általános iskolások körében nem egyedül, de a

barátaival egy ilyen programot végigcsináljon, tehát arra nem is mindenki alkalmas, de reméljük, hogy ez menni fog, most választjuk ki ezeket a gyerekeket.

Ica, parancsolj!

DR. PÓCSIK ILONA médiaszakértő (Hegyvidéki Önkormányzat): A filmekhez szeretném hozzátenni kiegészítésként, hogy a most futó pedagógusképzésnél mi egy kisfilmblokk-összeállítást is csináltunk, tehát ezen túlmenően az önkormányzat részéről ez rendelkezésünkre áll, és a különböző veszélyeket bemutató kis promóciós filmeket csoportosítva is átadjuk a pedagógusoknak, hogy ezt tudják használni szülői értekezleteken is akár vagy osztályfőnöki órákon. Tehát meg kell próbálni segíteni ilyenfajta installációs eszközökkel is és a figyelmet ráirányítani.

Másrészt a visszajelzésről, illetve a pedagógus továbbképzésről csak annyit mondanék, ahogy említettük, egyedülálló ez a típusú kezdeményezés, amikor így célzottan mind a három célcsoport meg van szólítva. Mi a két hátrányos helyzetű megyében jártunk már ezzel a fajta képzésünkkel, Borsod megyében és Nógrád megyében, és meg kell mondjam, hogy a pedagógusok fantasztikusak, egyszerűen olyan nyitottságot tapasztalunk. De itt, például a XII. kerületen belül már jelentkezők vannak olyan értelemben, hogy a pedagógustársukon keresztül kérdezik, hogy van-e ennek folytatása. Ha ők kérik, hogy legyen folytatás, és adjuk meg a lehetőséget arra, hogy mások is jöhessenek, akkor ez egyértelműen a visszaigazolást mutatja, és nem szeretném magunkat dicsérni, de nekünk ez rettentő jó érzés.

Egyrészt soha nem volt hiányzás, és soha nem tudtuk időben befejezni még az esti órákban sem a tanfolyamot, annyira nagy volt az érdeklődés, sőt volt olyan eset is, amikor ők kérték, hogy még kit hívjunk vissza, mert még szeretnének velük beszélgetni. Tehát egyszerűen lelkesek, szükségét érzik a témának, őszintén feltárják az eseteket, és egymásnak adnak tanácsokat és tippeket, hogy hogyan kezeljék a problémákat. Tehát nagyon-nagyon jól eső érzéssel tudjuk ennek a tanfolyamnak az eredményét már előre is jelezni.

Lesz visszacsatolás, értékelő lapok, de ezt az Oktatási Hivatal természetesen előírja, és nagyon reméljük, hogy tudjuk továbbra is folytatni ezt a tevékenységünket, mert óhatatlanul forrás kérdése is, nemcsak az emberek szellemi kapacitásának a kérdése. Köszönöm szépen.

ELNÖK: Köszönjük szépen előadóinknak a szíves tájékoztatást és a gondolatokat. Azt javaslom az albizottság tagjainak, hogy forduljunk akkor az oktatásért felelős államtitkárhoz, és egy olyan kérdést intézzünk hozzá az albizottság részéről, hogy küldje meg, a pedagógusképzésben és a pedagógus továbbképzési rendszerben milyen elméleti és gyakorlati kurzusok, illetve lehetőségek vannak a mi mai témánk, tehát az internetes zaklatás és a net veszélyei témakörben. Amennyiben ezzel egyetértünk, akkor kérem, ezt szavazzuk meg. *(Szavazás.)* Ezt egyhangúlag támogattuk. Köszönöm szépen.

Most az 1. napirendi pontunk b) pontjára térünk rá. Megkérem dr. Sziklay Júliát, a Nemzeti Adatvédelmi és Információszabadság Hatóság főosztályvezetőjét, hogy egészítse ki a tudásával és a tapasztalatával az itt elhangzottakat. *(Pokorni Zoltán és munkatársai távoznak az ülésteremben.)* Köszönjük szépen. Minden jót kívánunk! Vizontlátásra! *(Rövid technikai szünet.)*

Egyebek

Elnöki tájékoztató

Amíg a technikai akadály elhárul, most, a két napirendi pont között szeretnék egy tájékoztatást adni az albizottság tagjainak. Dr. Hoffmann Rózsa, az Európa Tanács képviselője fordult albizottságunkhoz azért, mert az Európa Tanács Esélyegyenlőségi Bizottságának elnöke kereste meg őt azzal, hogy terjessze a magyar parlament tagjai között azt a szöveget, illetve ismertessen az albizottság tagjaival egy olyan szöveget, amelyet felolvasnék szó szerint, mert hosszan írja. „Amint szóban említettem, az Európa Tanács Esélyegyenlőségi Bizottságának elnöke azzal a kéréssel, javaslattal fordult a bizottság tagjaihoz, köztük hozzám - írja dr. Hoffmann Rózsa -, hogy nemzeti parlamentjeinek körében ismertessük, terjesszük a nők esélyegyenlőségével foglalkozó úgynevezett szöveget.” Dr. Hoffmann Rózsa megkérte a Külügyi Igazgatóságot, hogy ennek a szakszerű magyarra való fordításával foglalkozzon, ezt megtette, és ezt az anyagot az albizottság tagjainak ki fogjuk küldeni a következő napokban. Kérem, hogy forgassák az albizottság tagjai és terjesszék, terjesszék önök is a választókerületükben, illetve a frakciójukban.

Visszatérés az 1. napirendi ponthoz

b) Kulcs a net világhoz

Amíg sikerül elindítani a prezentációt, addig kérdezem, van-e hozzászóló a jelenlévők részéről. *(Jelzésre:)* Dr. Báthory Zoltán a médiahatóságtól. Egy formalitás, kérem, szavazzuk meg, hogy szólhat-e. *(Szavazás.)* Köszönöm szépen. Az albizottság egyhangúlag támogatta. Köszönöm szépen.

Dr. Báthory Zoltán tájékoztatója

DR. BÁTHORY ZOLTÁN parlamenti megbízott (Nemzeti Média- és Hírközlési Hatóság, elnöki kabinet): Köszönöm a szót, elnök asszony. Köszöntöm én is a tisztelt albizottságot, valamint a kedves vendégeket. Báthory Zoltán vagyok, az NMHH parlamenti megbízottja.

Amíg itt a technikai problémák elhárulnak, addig kihasználnám én is az alkalmat és az előző részletes és nagyon hasznos tájékoztatáshoz kapcsolódva, azt kiegészítve az NMHH részéről szeretném tájékoztatni a tisztelt albizottságot, hogy a már korábban többször említett internetes zaklatástól vagy a cyber bowlingtől kezdve, Ferenc pápa véleménynyilvánítási szabadságán át számtalan témában dolgoz fel az NMHH Médiatanácsának Médiatudományi Intézete is kutatási témákat. Idén tovább bővült egyébként ez az úgynevezett új médiakutatási kör is.

Az intézet médiatörténeti és összehasonlító tematikájú kutatási ágaiban az idén eddig 9 tanulmány készült el, így például az osztrák és a magyar sajtóellenőrzés összehasonlítását az I. világháború ideje alatt elemző tanulmánya vagy a Magyar Rádió társadalmi, politikai, gazdasági helyzetét 1956-ban és az azt közvetlenül megelőző időszakban vizsgáló mű, vagy például a témához kapcsolódva a zaklatás és a cyber bowling büntetőjogi összevetését elvégző értekezés. Előkészület alatt van egyébként további 41 tanulmány, 8 kiadvány is, de ebben a kutatási témában már korábban is, 2014-ben is készült kutatás, például a „Gyermekevédelem a médiajogban”. Ez a monográfia részletesen körüljárja a nemzetközi, ezen belül is az egyesült államokbeli és az európai szabályozási eszközök és megoldások teljes skáláját.

Az intézetben, tehát a Médiatudományi Intézetben készült tanulmányok egy része online is elérhető. Ismeretterjesztő blogot vezetnek, és figyelmet fordítanak,

figyelmet fordítunk a tehetséges fiatalok támogatására is, így számos pályázat és tudományos diákköri dolgozat is születik ebben a témában az NMHH támogatásával. Tudom ígérni, hogy esetleg, ha a tisztelt albizottság igényli, akkor ezeket a tájékoztatókat vagy tanulmányokat akár az albizottság, a tisztelt képviselők rendelkezésére is tudjuk bocsátani.

Talán már köztudott egyébként, hogy az NMHH által létrehozott Búvösvölgy Magyarország első médiaértés-oktató központja. Búvösvölgy feladata, hogy megtanítsa a magyar gyermekeknek, hogy hogyan használják tudatosabban, biztonságosabban a médiát. Szintén ide, a témához kapcsolódik Búvösvölgynek a „Médiáról neked” című média ismeretterjesztő füzet, füzet sorozata is, mely többek között kitér a médiafogyasztástól kezdve a reklámon át, az egészséges testképen és az online személyiségen keresztül a már korábban elhangzott sexting vagy az internetes zaklatás témakörére is, ezáltal is próbálva a gyermekeknek és egyébként a pedagógusoknak és a szülőknek a figyelmét is felhívni ezeknek a különösen veszélyes voltára.

Tehát igazából ezek csak az előző, igen részletes tájékoztatáshoz - amit itt polgármester úrtól és kollégáitól kaptunk - tartozó olyan kapcsolódási pontok, ahol az NMHH is tevékenyen részt tud venni és részt is vesz, és a visszajelzések szerint hatékonyan vesz részt így a médianevelésben. Tehát csak ezzel szerettem volna itt az előző napirendi pontban elhangzott tájékoztatást kiegészíteni. Nem tudom, hogy a technikai akadályok elhárultak-e, ha igen, akkor megköszönöm a szót.

ELNÖK: Ettől függetlenül nagyon szépen köszönjük a kiegészítést, és élünk a lehetőséggel, hogy ezeket az anyagokat, kutatási, felmérési anyagokat megkapja az albizottság, úgyhogy ezt tisztelettel kérjük is.

DR. BÁTHORY ZOLTÁN parlamenti megbízott (Nemzeti Média- és Hírközlési Hatóság, elnöki kabinet): Természetesen.

ELNÖK: Köszönöm szépen dr. Báthory Zoltánnak, és akkor most dr. Sziklay Júlia következik.

Dr. Sziklay Júlia tájékoztatója

DR. SZIKLAY JÚLIA főosztályvezető (Nemzeti Adatvédelmi és Információszabadság Hatóság): Köszönöm szépen. Hogy rögtön visszacsatoljak az utolsó, az albizottság tagjától elhangzott utolsó kérdésre, tehát a hazai médiaértés, médiaoktatás gyakorlati feltérképezése megtörtént, mégpedig 2015-ben. Az ombudsman egy abszolút átfogó vizsgálat során feltérképezte ezt a területet, elsősorban a gyakorlatot, és a fő megállapítás, ami egyébként a mi kiadványunkban meg is található, hogy elméletileg, jogszabályi szinten, a NAT szintjén minden rendben van, gyakorlati szinten azonban nagyon sok problémára vetett fényt a vizsgálat.

Most már a saját témámra koncentrálna talán azzal kezdeném, hogy a személyes adatok védelméhez való jog, röviden adatvédelem, nem más, mint az adatkezeléshez fűződő jogok és kötelezettségek összessége, és mint ilyen, nem igazán differenciál az adatalanyok között. Ez alól egyetlen kivétel létezik, a gyerekek esete mind nemzetközi, mind uniós, mind nemzeti jogi szinten, ugyanis itt, a gyermekkorú adatalanyok esetében vannak olyan eltérő szabályok, amelyek kifejezetten az ő speciális helyzetükből fakadó védelmüket szolgálják. Ez azonban nem azt jelenti, hogy ne lennének olyan elkülönült csoporthoz tartozó adatalanyok, akikre ne kellene nekünk is, adatvédőknek figyelni, vagy akár a döntéshozóknak figyelni. Ilyenek

például az idős emberek, akik életkoruknál fogva értelemszerűen tájékozatlanabbak, kiszolgáltatottabbak, ezzel együtt a családoknak, szélhámosságoknak, adatkezelési családoknak jobban kitétek. Ezért volt például 2015-ben egy átfogó vizsgálatunk a termékbemutatókkal összefüggésben, de ugyanígy vannak olyan adatvédelmi visszaélések vagy jogsértések, érdeksértések, ahol a nők jelennek meg adatalanyként, sértett félként, és ezekben az esetekben az a közös, hogy az ő női mivoltuk, az ő nemiségük kerül valamifajta kapcsolatba az adatkezeléssel. A hozzánk is beérkező ügyekre koncentrálni azt kell mondjam, hogy itt elsősorban az erotika területéhez tartozó, erotikus felvételekhez tartozó ügyek kerülnek napvilágra.

Amikor az adatvédelemről beszélek, akkor én soha nem felejttem el megemlíteni, hogy mennyire szoros a kapcsolat az adatvédelemhez való jog, a magánélet védelméhez való jog és a szent és korlátozhatatlan emberi méltósághoz való jog között. Azért tartom ezt minden alkalommal fontosnak hangsúlyozni, mert amikor egy konkrét jogsértés kerül elénk vagy egy konkrét esetet vizsgálunk, akkor ezek azok a cölöpök, amelyek az értelmezésnél, például az alapelvek boncolgatásánál minden esetben a segítségünkre vannak.

Az internetes korról nagyon sok társadalomtudós már nagyon sok mindent megállapított. Az adatvédelem területén talán azt kell kiemelni, hogy ez egy olyan speciális platform, ahol minden pillanatban személyes adatok milliárdjai keringenek, és az adatkezelési döntéseket mind az adatalanyok, mind az adatkezelők borzasztó gyorsan hozzák meg. Ennek a gyorsaságnak pedig nagyon sokszor ára van, mégpedig olyan döntések születnek - például fiatal lányoktól eredően -, amiknek aztán nagyon súlyos, kellemetlen következményei vannak az ő életükben.

Milyen veszélyforrások léteznek a digitális világban? Természetesen ki vagyunk téve az idegen, rossz szándékú adatkezelőknek. Mindenféle online deviáns magatartás már feltérképezésre került, ilyen a szexting, online zaklatás, ezekről már nagyon sok szó is esett, de nem szabad arról sem elfeledkeznünk, hogy nagy veszélybe sodorjuk önmagunkat, amikor feleslegesen tárulkozunk ki a neten blogok, kommentek vagy akár szexting esetében, ami ebben a témakörben mindenképpen központi helyet foglal el.

Akik különösen veszélyeztetik a mi magánszféránkat, azok nem mások, mint a család, az ismerősök, az anyukák. Egy átlag európai anya évente 200 fotót posztol a gyerekeről. Ennek a kiíkszelt arcú, nagyon aranyos kislánynak a fotója 200 ezer megosztást élt meg, és ezután fordult a német rendőrség a nyilvánosságához, és figyelmeztette a szülőket, elsősorban az anyukákat, hogy teljesen meggondolatlan, ostoba módon ne posztolgassák összevissza a gyerekeik fotóját, egyrészt, mert ezzel veszélybe sodorhatják őket, másrészt, és erről sem szabad elfeledkezni, lehet, hogy a gyerekeknek akár most, akár később ez nem fog tetszeni.

Már több olyan perről tudunk - Ausztráliából, de a szomszédos Ausztriából is -, amikor valószínűleg nagy családi viták után nagykorú lett a lány, és beperelte a saját szüleit azért, mert azok ilyen módon posztolgattak róla mindenféle olyan képeket, amiket ő aztán kínosnak tartott. Egyébként nagyon érdekes a szülők védekezése ebben az osztrák perben, ők azt mondják, hogy ezek a képek az ő személyes adataik is, az ő múltjuk részei is, és ezért nem akarnak róla kvázi lemondani. Azonban egyértelmű a jogi helyzet, hiszen aki a képen szerepel, elsősorban az ő érdekeit, az ő döntését, az ő információs önrendelkezési jogát kell figyelembe venni.

Még egy, csak egy picike megjegyzés ehhez az utolsó képhez. Pszichológusok egyértelműen azt állítják, hogy nem helyes, ha a gyerekeinket nonstop módon kamerás és egyéb kütyük segítségével állandóan megfigyeljük, mert amint a gyerek ezt megérzi, és miért ne érezné meg, meglátja, tudatossá válik, hogy ő egy állandó

megfigyelésnek az áldozata, s akkor máshogy fog viselkedni, megjátssza magát, tehát a személyiség fejlődése is mindenképpen rossz irányba téved.

Amit mi adatvédelmi hatóságként elsősorban a gyermekek védelmében tehetünk, az a konkrét esetek kivizsgálása mellett egyfajta tudatosítás, érzékenyítés, és ebben nagyon nagy segítségünkre vannak az egyéb kezdeményezések, amikről polgármester úr is beszámolt. De azt tudom mondani, hogy nagyon sok ilyen jellegű konferencián veszek részt, és borzasztó sok kezdeményezés van az országban, a fő problémát én abban látom, hogy ezek nincsenek integrálva. Tehát mindenki szigetként megalkotja a maga eredményeit, és ezeket valahogy nem fogja össze az égvilágon senki. Nagy reményeink vannak a digitális jólét programmal kapcsolatban, és reméljük, hogy az a bizonyos integráló erő majd felső kormányzati szinten is megjelenik. Egyébként mi az anyagainkkal már házáltunk, tehát megkerestük a minisztériumot, megkerestük az összes felsőoktatási olyan intézményt, ahol pedagógusképzés folyik, de olyan borzasztó nagy örömmel azért nem fogadtak minket.

Nagyon büszkék vagyunk a „Kulcs a net világához” című tanulmánykötetünkre, ami 2013-ban jelent meg első, és most, 2016-ban jelent meg második kiadásban. Itt próbáltuk összegyűjteni elsősorban azokat a hazai és nemzetközi kutatásokat, eredményeket, eseteket, konkrét eseteket, amik ezekhez a témákhoz valamilyen módon kapcsolódnak. Itt a szextinget írtam föl magamnak, mert amikor próbáltam készülni erre a mostani jelenésre is, megnéztem a statisztikákat, hogy ez mennyiben érint csak lányokat vagy főleg lányokat, és nagyon érdekes, hogy a szexting nem igazán csak a lányokat érintő dolog, tehát a fiatal gyerekek, fiatal fiúk és fiatal férfiak ugyanúgy küldenek magukról ilyen erotikus képet. Kinek? Elsősorban a kapcsolatban élők egymásnak, tehát barátnak, barátnőnek. Amivel nagyon gyakran nem számolnak, és ez már a meggondolatlanság kategóriája, hogy amikor véget ér ez a kapcsolat, ezek a képek a bosszúállás eszközévé válnak nagyon könnyen.

Illetve a másik gondolat, ami ezzel kapcsolatban az eszembe jutott, egy pszichológus mondta, szintén valami hasonló konferencián, hogy vajon ezek a tinédzser lányok miért ilyen buták, hogy leszelfizik magukat a fürdőszobában, fehérneműben vagy anélkül, és elküldik, egyrészt azért, mert elismerésre vágnak, figyelmet szeretnének felhívni magukra, hiszen gyerekek, hiszen tinik, másrészt pedig, hogy ezt látják a felnőttektől. Tehát ez nem egy tinédzserkori bolondéria, hanem bizony fiatal felnőttek körében is ugyanolyan divatos dolog. Hogy az idősebbek mit csinálnak, nem tudom, lehet, hogy ők már nem fényképezgetik magukat.

2014-ben próbáltunk az egész országhoz szólni, mégpedig Vastag Tamást fogadtuk fel, aki nagy örömmel vállalta a szereplést. Egy videoklip készült - itt már azért a női méltóságot is kicsit érintve -, ennek a videoklipnek két szereplője van, egy fiatal fiú és egy fiatal lány, őket mindenféle atrocitás éri, és a tanulság az - nem tudom, hogy elindul-e a felvétel (*A videoklip levetítése.*) -, hogy óvatosabban, kicsit lassabban. Aztán, hogy eljut-e ez az üzenet a fiatalokhoz? Reméljük.

Szintén részt vettünk egy másik nemzetközi projektben. Ez egy uniós projekt volt kifejezetten azzal a céllal, több ország részvételével, hogy egy olyan adatvédelmi tananyagot állítsunk össze, ami az Unió minden országában nagyon jól használható. Tehát tanári kézikönyveket alkottunk, ezek is elérhetők a honlapunkon, hiszen az adatvédelem az a terület, amely az Unióban most már a rendeletnek köszönhetően egységes alapokon nyugszik, egységes lesz a szabályozás, egységesek lesznek az eljárások; ez lehet, hogy valamennyire egy kísérleti projekt is az uniós döntéshozók részéről. Tehát ezek az anyagok is, amiket az egyik országban kifejlesztettek, nagyon jól átadhatók és használhatók a másik országban. Szerintem ez egy jó hír, hiszen soha

nem arról van szó, vagy általában nem arról van szó, hogy nekünk kéne a spanyolviaszt felfedezni, hanem csak okosan kellene mások eredményeit egy kicsit a hazai viszonyokhoz adaptálni.

Amit még tehetünk a figyelemfelhívás mellett - tehát itt most kifejezetten kiskorúakról van szó -, az a hivatalból indított eljárás, a hatósági eljárás fegyvere nagyon jól alkalmazható 2013 óta. Itt arról van szó, hogy nagyon sok online randivonal létezik, több felnőtteknek szóló randivonal van, ahol gyerekeknek semmi keresnivalója nincsen, ennek ellenére az volt a gyakorlat - itt látszódnak a számok -, hogy gyerekeket, 13 éves lányokat is mindenféle szűrés vagy korlátozás nélkül befogadott a rendszer. Tehát szabadon regisztrálhattak, és utána természetesen azok a fiatal vagy nem olyan férfiak is egész nyugodtan azokat a lányokat például meg tudták találni ilyen vagy olyan üzeneteikkel. Nem ecsetelem a részleteket, mindenesetre ez egy teljesen helytelen gyakorlat, jogellenes gyakorlat is ráadásul, hiszen 14 év alatti kiskorúak esetén bármifajta adatvédelmi hozzájárulást csak a szülő adhat, 14-16 év között közösen dönt a szülő a gyerekkel, és 16 év fölött ilyen értelemben a gyerek már nagykorúsítva van, de mindennek megvan a helye, az ilyen randivonalakon gyerekeknek nincsen keresnivalójuk.

Mivel a Női Méltóság Albizottság ülésén ülünk, ezért próbáltam összeszedni azokat a konkrét adatvédelmi eseteket, ahol ez a női mivolt valamifajta sérelmet szenvedett vagy szenvedhetne és adatvédelmi hatósági jogeset. Az első csoportba azok az esetek tartoznak, amik a munka világához kapcsolhatók. Itt szeretném felhívni a figyelmet, hogy néhány hete jelent meg, a honlapunkon elérhető egy olyan tájékoztató, ami az összes ilyen munkáltatói adatkezelésekről egy nagyon bő, részletes összeállítás, és szerintem nagyon jó tájékoztatót ad. Tehát a munka törvénykönyvében szereplő alapvető szabály, hogy személyes adat csak akkor kezelhető, nyilatkozat csak akkor kérhető a munkavállalótól, alkalmassági vizsgálat csak akkor kezdeményezhető, ha az alapvetően szükséges a munkaviszony szempontjából és az ő emberi méltóságát nem sérti. Tehát nem szabad megkérdezni a munkára jelentkezőtől, hogy terhes-e, vagy mikor óhajt gyermeket vállalni, nem szabad megkérdezni, ha a dresszkód éppen nem írja elő, hogy visel-e tetoválást a testén.

Ez is egy külföldi jogeset volt, egy szállodaláncnál a dresszkód előírta, hogy a tetoválás nem lehet látható. De ha mondjuk, hosszú ujjú inget vagy blúzt viselt az illető, természetesen ezzel el tudta takarni, de azért, mert neki tetoválás volt a karján, de ő ezt takarta, a munkaviszony emiatt nem volt megszüntethető; ez egy ilyen érdekes kérdés volt.

Az otthoni és a munkahelyi magánélet nem ellenőrizhető. Mit nevezünk munkahelyi magánéletnek? Nem kamerázható be például a konyha vagy a zuhanyozó, a WC természetesen, tehát ahol a szerencsétlen munkavállaló próbálna egy kis privát életet élni, és mondjuk, a munkatársaival beszélgetni privát témákról, ez a munkáltató által semmiképpen nem ellenőrizhető. Ugyanebben a tájékoztatóban nagyon részletes szabályokat lehet találni például a munkavállalói elektronikus eszközök megfigyeléséről. Például ha egy munkavállaló jelentkezik egy posztra, és nem tisztázzák teljesen megfelelő módon, vagyis írásban előzetesen aláírva, hogy ő a munkahelyi eszközét magáncélra nem használhatja, akkor a munkáltatónak ezt a levelezését, a képeket, az anyagokat nincs joga megfigyelni, nincs joga lemásolni, nincs joga törölni sem.

Sokkal fontosabbak azonban szerintem a mai témánk szempontjából a közösségi lét veszélyei, és már utaltam arra, hogy a hozzánk érkezett jogesetek is elsősorban ilyen erotikus felvételekről szólnak. Előfordult például, vagy gyakran előfordul a saját tapasztalataink szerint, hogy lányok készíttetnek magukról erotikus

felvételeket, aztán mégis meggondolják magukat. Igen ám, de a visszaút nagyon nehéz. Tehát hiába kötnek szerződést adott esetben azzal a céggel, hogy akkor ő most fizet - ez egy konkrét eset volt - 200 ezer forintot, de az összes felvételét szedik le, természetesen nem szedték le az oldalról. Vagy előfordulnak olyanok is, egyéb visszaélések, amikor fejet montíroznak testhez, ezek mindenféleképpen súlyos magánéleti és adatvédelmi jogsértésekre utalnak.

Nagyon nagy probléma, hogy nagyon sokszor a pornóiparba tartozó mindenféle weblapok nem magyarországi és nem is európai domainről vannak üzemeltetve, hanem elsősorban amerikai vagy ázsiai helyszínen találhatóak, akikkel szemben mi nem igazán tudunk fellépni. Ilyenkor mit tanácsolunk minden esetben a sérelmet szenvedőknek? Azt, hogy először is az adatkezelőhöz kell hogy forduljon, mert neki joga van, hogy egyrészt tájékoztatást kérjen, hogy pontosan az ő személyes adataival mi a helyzet, hol vannak, ki fér hozzá stb., és erre az adatkezelő - a legújabb törvénymódosításunknak köszönhetően - már 25 napon belül válaszolni köteles. Ha ennek nem tesz eleget, akkor hozzánk is fordulhat a megfelelő bizonyítékokkal, mi hatósági eljárásban vizsgálódhatunk. De például, ha egy ilyen jogi problémába ütközünk, akkor igazából, meg kell valljam, hogy nem sokat tudunk tenni. Ilyenkor minden esetben azt tanácsoljuk, hogy forduljon az érintett a rendőrséghez, mert a rendőrségnek ugyanakkor már a jogsegély és egyéb nemzetközi jogi eszközök útján megvan az a lehetősége, hogy akár ilyen esetekben is fellépjen. Itt lehet látni, hogy hány Btk.-tényállást lehet megsérteni ezekkel kapcsolatban. Az alapeset a személyes adattal való visszaélés, de sor kerülhet zsarolás megállapítására is. A Ptk. rendezi a személyiségi jogsértés fogalmát, a saját infótörvényünkben pedig a kártérítési alap is megáll, ami azért fontos, mert az ez alapján indított per illetékmentes, tehát ez is egyfajta kedvező helyzetbe juttatja az adatalanyt.

A következő problémakör az álregisztrációk, az álprofilok esete. Szintén nagyon sokszor a bosszúállás eszköze, amikor a férjem szeretőjét én beregisztrálom ilyen és olyan adatokkal, és utána nagyon boldog vagyok, hogy ő meg kapja a zaklató üzeneteket. Itt azonban egy új Btk.-tényállás lép be a képbe, ez az információs rendszer vagy adat megsértése, ami akár még halmazatban is megállapítható, tehát a személyes adattal való visszaélés.

Az online zaklatásra pedig egy nagyon szomorú esetet hoztam, rossz fogalmazásban feltéve a koronát erre az esetcsoportra. Nem tudom, hogy ismerik-e azt a balmazújvárosi esetet, amikor egy fiatal nő, egy kétgyermekes anyuka egyébként, a Facebookon megismerkedett egy kínai fiatalemberrel, aki nála fiatalabb is volt, két nap alatt halálos szerelembe estek, egy hét múlva már össze akartak házasodni, úgy, hogy természetesen a hölgy házas volt, és a férfi meghívatta magát. Egyértelmű, hogy egy szélhámos emberrel állunk szemben, aki rávette, hogy mindenféle erotikus és pornográf felvételeket készítsen a hölgy magáról - hozzáteszem, hogy soha az életben nem találkoztak -, ezeket aztán a Facebookon elküldte, és mikor már arról volt szó, hogy a meghívólevelet is elküldte a konzulátuson keresztül, tehát teljesen a hálójába került ez a nő, akkor fel kellett fedni a férj előtt, hogy ő el szeretne válni. Egy nap veszekedés után aztán az apa begőzölt, és baltával agyonütötte a feleségét és a két kisgyereket, egy 9 és egy 10 éves kisgyereket, majd utána önmagát felkötötte. Ez 2015-ös eset, tehát ha ilyen megtörténhet, akkor tényleg az embernek a karja is lúdbőrözik. Hozzánk egy anonim nő fordult, valószínűleg a hölgy barátnője, mert ami utána történt, az merítené ki az online zaklatás esetét, ugyanis az a kínai férfi ezeket a beszélgetéseket, a pornográf és egyéb felvételeket utána elkezdte köröztetni a neten. Tehát a Facebookon ennek-annak elküldte, megosztotta, és elkezdte zsarolni a hölgy édesanyját, hogy rendben van,

hogy itt most ez történt, de ő akkor is el akar jutni Magyarországra, és a sírt ő meg akarja látogatni.

Ez vezetett minket arra, hogy kezdeményezzük, hogy a halál utáni adatok sorsáról is valahogy lehessen rendelkezni, mert most az a jogi probléma, hogy a személyes adatok védelme kizárólag élő természetes személyhez kapcsolódik, tehát a mi törvényünk ennyit enged. Ugyanakkor ez egy valós probléma, hiszen a közösségi lét adott esetben az ember halálával nem feltétlenül ér véget, hiszen mondjuk, egyrészt a Facebook honnan szerezzen tudomást, hogy az az adott ember már nem is él, másrészt pedig ilyen súlyos visszaélések történhetnek utána ezekkel az adatokkal, a különleges adatokkal is. Az Igazságügyi Minisztériumhoz fordultunk, és az Igazságügyi Minisztérium pedig nagyon pozitívan reagált. Tehát most valószínűleg előkészületben van egy jogszabály-módosítás, ami majd lehetőséget ad arra, hogy egyfajta digitális végrendeletet tehessen a szerződéses kapcsolatba lépő minden adatalany, tehát rendelkezessen arról, hogy amikor egy közösségi hálózatnak a tagja lesz, akkor halála esetén mi történjen az ő adataival, illetve a halála után 6 hónapig még a leszármazottak, illetve a közeli hozzátartozók valamifajta módon rendelkezessenek erről a tényről. Úgy gondolom, hogy ezek egészen komoly problémák, adatvédelmi problémák, de nemcsak adatvédelmi problémák, amik mindenképpen megoldást igényelnek. Köszönöm szépen.

ELNÖK: Nagyon szépen köszönjük, és elnézést, de az idő annyira előrehaladott, hogy 12-kor már a parlamentben kell lennünk, egy perc múlva. *(Dr. Sziklay Júlia: Próbáltam röviden összefoglalni.)* Én azt gyanítom, hogy ezt a témát most elkezdjük, de nem fejeztük be, és nem is lehet befejezni, úgyhogy nagyon szépen köszönjük a mai előadónak a közreműködést, és én azt kérem, hogy valamikor az albizottság tűzze második napirendként egy főtéma mellé még ennek a témának a folytatását is. Azt külön köszönjük, hogy egy ilyen törvény-előkészítés a halál utáni adatok sorsáról, mint kezdeményezés megtörtént, ennek mi is figyelemmel várjuk a törvénybe iktatását, illetve hogy mikor érik ez előterjesztése. Illetve azt külön köszönjük, hogy a termékbemutatók kapcsán is jeleztek az elmúlt időszakban, és tudjuk, hogy azóta már ez az idén jogszabállyá is érett, hogy nem lehet termékbemutatókon azonnal aláíratni, főleg idős emberekkel, de senkivel, és gyanús volt, általában az időseket környékezték meg ilyen aláírásokkal. Ezt azóta már jogszabály is védi, úgyhogy ezt nem lehet megtenni.

Az ülés berekesztése

Még egyszer nagyon szépen köszönöm mindenkinek, hogy eljött és közreműködött ennél a nagyon fontos témánál, amit majd folytatunk még. A mai ülést bezárom. Köszönöm szépen.

(Az ülés befejezésének időpontja: 12 óra 04 perc)

Dunai Mónika
az albizottság elnöke

Jegyzőkönyvvezető: Bihariné Zsebők Erika